

1 af 5

Prædiken søndag d. 1. April 2018.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Mark 16, 1-8.

Jesu opstandelse - Påskedag

Men I, hvem siger I, at jeg er?

Sådan spørger Jesus sine disciple. Han vil gerne vide, hvad de tænker om ham.

Vil vi ikke alle det, gerne vide, hvad mennesker tænker om os?

Et er, hvad vi tænker om os selv, men det giver ikke det fulde billede af, hvem vi er. Noget andet er, at vi er afhængige af at høre, hvad andre siger, og det de siger er med til at forme os danne os.

Ingen af os kan stå alene. Vi formes og dannes af vore relationer. De som er tæt på os, er med til at gøre os til dem, vi er. Alene bliver vi aldrig fuldendte.

I fastetiden har vi - eller en del af os - læst os gennem et materiale, som påstår, at vi nemt kommer til at gøre Gud, for lille i vore tanker og snakke om, hvem Gud egentlig er.

Det kan der bestemt være noget om. Vi har lært at Gud kan være alt fra en hallalhippie til en piberygende kumbayah Gud. Han kan sikkert også være alt derimellem og ud over de definitioner.

Hvordan kender vi Gud?

Det gør vi gennem det, vi læser i Bibelen, gennem det vi hører i kirken. Og selvfølgelig også gennem det, vi hører og danner os en mening om i samtalerne f.eks. i smågrupperne, eller i de dybe samtaler i stearinlysets skær, mens der kun er en slat vin tilbage i glasset.

Og så er der lige den underlige detalje, at Gud jo er en åbenbaringsgud, som vi siger.

Det betyder at Gud ikke bar viste sig, for de bibelske personer, hvis historier blev skrevet ned, men at Gud stadig viser sig for mennesker. At Gud ønsker at være i en relation til os.

Her bliver det unægteligt en lille smule langhåret. Men jeg tror mennesker oplever Gud i deres liv. Det tør jeg godt sige, at jeg selv gør.

Ikke på samme dramatiske måde som journalisten Charlotte Rørth, har oplevet det, og som hun har skrevet om i sin bog "Jeg mødte Jesus," men mere som en stille overbevisning om at jeg ikke er alene.

Tiderne skifter. Hvis en person som Charlotte Rørth for ti år siden var stået frem med den historie, var hun blevet udstillet som værende helt væk fra vinduet.

Men i dag er det interessant og det viser sig også, at er er mange mennesker, som faktisk står frem med lignende historier. Det er der nu kommet en ny bog ud af af. "Vi har mødt Jesus."

I de kommende uger skal vi høre historier om, hvordan disciplene har mødt Jesus. Det er vel at mærke efter hans død og efter hans opstandelse, men han lever, og de møder ham. De ser ham, de hører ham, de rører ved ham og de ser ham spise. Med andre ord sker alle de

3 af 5

ting, der skal til, for at man kan have en relation stadig, efter opstandelsen.

Og hvordan var det med en relation? Den er med til at præge os og gøre os til dem, vi er.

Relationerne er også noget af det, som er på spil, når det er påske.

Jesus led og døde - han gav sig selv - Langfredag. Inden solen gik ned, blev han lagt i en klippehule, som skulle være hans grav. En kæmpe sten blev lagt for indgangen, så graven var forseglet.

Alle, der har prøvet at miste en man elsker til døden, ved at det gør ondt og man er ude af sig selv. Der er en relation, som er brudt.

Meget tidligt om morgenen, den første dag i ugen, hvor solen lige var stået op, gik Maria Magdalene, Maria og Salome ud til graven for at salve ham. Det var en måde at vise den sidste ære, men også den endelige afslutning på begravelseshandlingen.

Markus gør en del ud af, at fortælle at stenen for graven er tung, og kvinderne tænker meget over, hvordan de mon skal få den væk, så de kan komme ind i graven med deres salver. Vi skal forstå, at det er nær ved umuligt med mindre man er en hel flok mænd, der kan skubbe stenen væk.

Men stenen var væltet fra. Jesus var ikke i graven. I stedet ser de en ung mand i hvide klæder, her skal vi tænke Guds sendebud - en engel - sidde inde i graven.

4 af 5

“Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham! [v7](#) Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det.»¹

Men de blev forfærdede! De var rystede og flygtede fra graven. De var helt ude af sig selv, og de kunne ikke tro, hvad der var sket. Så i følge Markus siger de ikke et ord til nogen.

De andre tre evangelier er kvinderne de første, som forkynder at Jesus er opstået, men ikke hos Markus.

De kan ikke forstå det.

Det kan jeg faktisk godt forstå, for hvem kan egentlig det? Når mennesker siger, jeg har set Jesus, så bliver jeg altså lidt skeptisk, og tænker ja ja.... men jeg bliver også lidt nysgerrig.

Måske skal jeg lige i parentes sige, at Jesus, her hos Markus, viser sig for dem, som ikke kan finde ud af at tro. Er det egentlig ikke en rar tanke? Det er hans initiativ, og det sker igen og igen. Læs eventuelt selv videre i kapitel 16.

Men nu er det altså påske, så vi siger det højt og er lige glade med om mennesker, tror vi er skøre.

Jesus ER opstået - graven ER tom!

¹ Mark 16,6-7

5 af 5

Det er sket som han har sagt. Dermed ved vi, at hans kærlighed ikke var tomme ord. Han gav sit liv. Der er gjort op med det onde, med lidelsen, med ensomheden, med synden, med tomheden og med døden.

Der er gjort op med alt det, som vi frygter. Intet af det kan slå den kærlighed, som gives i påsken.

Jesus er opstået.

Der er ingen grund til at betvivle at den historiske Jesus har levet, og at han blev modtaget i Jerusalem, at han led og døde og at graven på tredjedagen var tom.

Det ved vi!

Tro handler om, hvorvidt vi tør tro på, at det har med os og vort liv at gøre.

Tro handler om at Jesus / Gud har ønsket at have en relation til dig. Han har gjort det fornødne.

Spørgsmålet står tilbage: "Hvem siger du, at Jesus er?"

Glædelig påske!

Amen.

Salme: Påskeblomst hvad vil du her?